

[Rahbæk Møller]

I de kredse, jeg kommer fra, anses det for uhæderligt at love folk en masse penge uden at oplyse, hvad modydelser er, og hvem der skal betale den, men det er åbenbart i overensstemmelse med konservative moralbegreber, og det er faktisk væsentligt for vurderingen af den præcise virkning af den såkaldte reform at vide disse ting.

Lad os f.eks. tage en skatteyder med en skattepligtig indkomst på 108.200 kr. Ifølge redegørelsen vil hun få en skattelettelse på 1.699 kr., når reformen er gennemført, men denne skattelettelse ædes op af en 3 pct.s forhøjelse af hendes momsbelagte forbrug. Hvis hun derudover skal miste nogle fradrag, betyder det, at hun direkte skal være med til at betale for skattelettelser til mere velaflagte grupper. Derfor er det væsentligt at spørge: Hvad er det for fradrag, regeringen har i tankerne? Er det fradrag for fagforening og arbejdsledelighedskasse? Så kan SiD-medlemmer se frem til en kraftig skatteforhøjelse for at finansiere skattelettelse til de bedrestillede. Eller er det 2.000 kr.s-fradraget og vedligeholdelsesfradraget for ejerboliger? De to fradrag kan det være rimeligt nok at fjerne, men så skal der tages hensyn til dem i vurderingen af de fordelingsmæssige konsekvenser. De bruges faktisk af mange lønmodtagere med jævne indkomster. Eller er det måske fradrag for ting som repræsentationsudgifter, nedskrivning på varelagre og andre fidusafskrivninger? Desværre er der intet i hverken redegørelsen eller regeringens hidtidige politik, der tyder på, at regeringen agter at gribe ind mod fidusafskrivninger. Derfor kan de lavtlønnede se frem til endnu et spark fra denne regering, hvis det skulle lykkes at komme igennem med noget, der blot ligner denne skitse.

Der er mange påstande i redegørelsen, der ikke bør stå uimodsagt. F.eks. hævdes det, at det er muligt at erstatte den progressive skala med en proportional skala og et højt bundfradrag og dermed opnå en tilstrækkelig progression. Det er simpelt hen forkert. Hvis man tager to tilfældige indkomster, kan man selvfølgelig altid fastsætte tallene, så de passer. Man kan altid trække en ret linje gennem to punkter, men hvis man tager hele indkomstfordelingen, er det umuligt. Beskatningen vil nødvendigvis blive for mild ved store indkomster og for hård for de lavere og mellemstore indkomster.

Men i øvrigt er der ikke grund til at bruge flere ord på denne redegørelse. Den fortjener kun at blive arkiveret. Derimod er der god grund til, at de partier, der angiveligt ønsker en skattereform, benytter den lejlighed, som denne redegørelsesdebat giver, til at diskutere, hvordan vi kommer videre. Fra SFs side er buddet, at målet med en skattereform er en byrdefordeling, der svarer til de enkelte gruppers bæreevne. Midlerne hertil hedder en fradragsreform, der bl.a. og især omfatter rentefradraget, og en sikring af, at alle indkomstmottagere og alle indkomstarter underkastes en eller anden form for beskatning.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Ja, det svirrer jo med påstande under denne debat om skatteministerens redegørelse. Må jeg ikke tage en af de sidste fra hr. Rahbæk Møller op, at som sædvanlig vil denne regering ramme de lave indkomster.

Jeg går ud fra, at regeringen kan svare for sig selv, men da jo ikke noget kan gennemføres af regeringen alene, og da de beskatninger, der er sket, er sket bl.a. med radikal støtte, synes jeg dog, man også her i sandhedens interesse bør oplyse, hvad der er sket ved de indgreb, der er lavet i proportionalstrækkets længde og i fastsættelsen af skalatrinene, nemlig at de lave indkomster faktisk betaler 300-400 kr. mindre, end hvis vi slet ikke havde grebet ind og brugt de systemer, indekseringer, der var gældende indtil indgrebet, og at de høje indkomster til gengæld kommer til at betale 500 kr. mere. Så kan man sige, det er for lidt, og det kan jeg såmænd ikke være uenig i. Jeg foreslog bl.a. SF, at vi skulle gøre noget mere ved det, det turde SF ikke, men man kan ikke påstå, at man ramler specielt ud efter de lave indkomster, når sandheden er den modsatte - da ikke, hvis man vil holde sig nogenlunde til virkeligheden.

Her må jeg henvise til det bilag, vi har fået til lovforslag nr. L 169, som så flittigt har været citeret, når man taler om skattestryk. Jeg har aldrig troet på, at der ville være et faldende skattestryk fra 1982 til 1983 og 1984. Jeg tror heller ikke på, at skattestryket bliver lavere til næste år. Men det hænger jo nok sammen med, at hvis vi vil, velfærd, skal der opkræves skat, og der tales så meget i regeringens redegørelse om, at skattestryket er for højt. Ja vel, men så koster det